

Opinia
do ustawy o infrastrukturze informacji przestrzennej
(druk nr 803)

I. Cel i przedmiot ustawy

Ustawa z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej, ma dostosować prawo polskie do postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2007/2/WE z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiającej infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej- INSPIRE (Dz. Urz. UE L 108 z 25.04.2007, str. 1).

Zgodnie z dyrektywą, system INSPIRE funkcjonuje w oparciu o infrastruktury informacji przestrzennej, ustanowione i prowadzone przez państwa członkowskie, które obowiązane są wdrożyć przepisy niezbędne do wykonania dyrektywy najpóźniej do dnia 15 maja 2009 r.

Proponowana ustawa określa zasady tworzenia oraz użytkowania infrastruktury informacji przestrzennej, a także organy administracji właściwe w tych sprawach.

W myśl art. 3 pkt 2 ustawy, przez infrastrukturę informacji przestrzennej rozumie się zbiory danych przestrzennych (danych odnoszących się bezpośrednio lub pośrednio do określonego położenia lub obszaru geograficznego) oraz dotyczące ich usługi, środki techniczne, procesy i procedury, które są stosowane i udostępniane przez współtworzące infrastrukturę organy administracji oraz osoby trzecie.

Infrastruktura informacji przestrzennej obejmować ma zbiory danych przestrzennych odnoszące się do terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub z nim powiązane, wstępujące w postaci elektronicznej, utrzymywane przez organ administracji albo przez osobę trzecią, której umożliwiono włączenie się do infrastruktury oraz należące co najmniej do jednego z tematów danych przestrzennych określonych w załączniku do ustawy.

Ustawa określa zasady dostępu do usług danych przestrzennych. Usługi wyszukiwania, przeglądania oraz pobierania zbiorów danych lub ich części, a także ich przekształcania mają być powszechnie dostępne za pomocą środków komunikacji

elektronicznej. Powszechny dostęp do zbiorów i usług danych przestrzennych nie będzie dotyczył danych uznanych za niejawne lub jeżeli dostęp do nich podlega ograniczeniom na podstawie innych przepisów.

Wyszukiwanie, wyświetlanie zawartości oraz przeglądanie zbiorów danych będzie nieodpłatne, natomiast ich pobieranie, kopiowanie oraz przekształcanie – podlegać ma opłatom. W ustawie określono ponadto zasady udostępniania zbiorów oraz usług danych przestrzennych organom administracji z innych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz instytucjom i organom Unii.

Organem odpowiedzialnym za tworzenie, utrzymywanie oraz rozwijanie infrastruktury będzie minister właściwy do spraw administracji publicznej działający przy pomocy Głównego Geodety Kraju, prowadzącego geoportal infrastruktury informacji przestrzennej – centralny punkt dostępu do usług danych przestrzennych. Organy administracji prowadzące rejestry publiczne zawierające zbiory związane z wymienionymi w załączniku do ustawy tematami danych przestrzennych, obowiązane będą zapewnić interoperacyjność oraz harmonizację zbiorów i usług danych.

Przy ministrze właściwym do spraw administracji publicznej powołana zostanie Rada Infrastruktury Informacji Przestrzennej, opiniująca projekty aktów prawnych i innych przedsięwzięć dotyczących infrastruktury.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Ustawa uchwalona przez Sejm na 62. posiedzeniu w dniu 4 marca br. pochodziła z przedłożenia rządowego. Rada Ministrów zadeklarowała, że projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej. Ustawą zajmowała się w Sejmie Komisja Administracji i Spraw Wewnętrznych.

III. Uwagi

Art. 12 ustawy stanowi w ust. 1, że wyszukiwanie, wyświetlanie zawartości oraz przeglądanie zbiorów danych przestrzennych jest nieodpłatne. W myśl natomiast art. 12 ust. 4, usługi umożliwiające pobieranie kopii zbiorów lub ich części oraz bezpośredni dostęp do tych zbiorów, umożliwiające przekształcanie zbiorów w celu osiągnięcia interoperacyjności zbiorów i usług danych przestrzennych oraz umożliwiające uruchamianie usług danych przestrzennych, podlegać mają opłatom na podstawie przepisów odrębnych. Ustawa nie określa więc wysokości opłat za wykonywanie usług danych przestrzennych, posługując się w to miejsce techniką odesłania.

Zgodnie z § 156 Zasad techniki prawodawczej, formułując odesłanie jednoznacznie wskazuje się przepisy prawne, do których się odsyła. Nieprecyzyjne odesłanie w istotnym stopniu obniża komunikatywność tekstu normatywnego, w szczególności w sytuacji, gdy ustawodawca w żaden sposób nie wskazuje, o jakie choćby ogólnie wskazane przepisy chodzi. Obowiązek dokonania interpretacji takiej normy spada wówczas na adresata ustawy. Wymóg należytej określoności jest tym istotniejszy, jeżeli odnosi się do przepisów prawa powszechnie obowiązującego, stanowiących podstawę do pobierania opłat za czynności organów administracji publicznej.

Maciej Telec
Główny legislator